

Tehát hamis dolog, ha valaki a legjobbat akarja a gyerekeknek?

Nem. Minden szülő ezt akarja. Ennek ellenére önálló személyként kellene tekinteni a gyerekekre, akinek saját magának kell lépéseket tennie az életben. Arról van szó, hogy el is kell engedni a gyereket.

Miből fakad ez a tökéletességre irányuló nyomás?

A szülők viselkedése a társadalmi és gazdasági fejlődésre adott reakció. Manapság egyfelől sokkal több foglalkozásbeli lehetőségünk van, és nagy a nemzetközi mozgékonyosság. Másfelől a bizonytalanság jellemzi társadalmunkat. Az embernek jobban meg kell küzdenie valamilyen végzettségért és állásért. Mivel társas lények vagyunk, a bizonytalanság helyzetében összehasonlítjuk magunkat másokkal. Ma szerfeletti az összehasonlítás kultúrája! A szomszédok és a kollégák folyton arról beszélnek egymás között, mit tesznek a saját gyerekeik, mi mindent tudnak már, vagy mit tesznek családként közösen...

A tökéletességi nyomás mellett Ön a műveltségi nyomást is kritizálja. De hát a műveltség esélye mégiscsak pozitív dolog!

Én egy bizonyos fejlődést kritizálok. Az 1990-es évek óta az iskolák hangsúlyozzák a szülők együttműködésének értékét, azt, mennyire fontos, hogy a szülők elkötelezettek legyenek a gyerekek tanításában. Ma megteszik ezt – pontosan azt, amit követelnek tőlük. Azt is kritikusan szemlélem, hogy a szülőkhöz különböző helyekről beoltják: Ti vagytok a legfontosabb személyek a gyerek számára! Tiétek a felelősség! Ha a gyereketek nem boldogul, ti vagytok az oka! És fordítva: a nagyon tehetséges gyerekek szülei sikeresnek számítanak. Ezért logikus fejlemény, hogy sok szülő manapság annyira ellenőrző módon viselkedik.

De konkrétan mit tegyenek, vagy ne tegyenek a szülők? Például: Rá-

szorítsák-e a gyerekeket, hogy gyakorolják a zongorázást?

Előbb egy másik kérdést kell föltenni: Egyáltalán akar-e zongorázni tanulni az a gyerek? Kétlem, hogy oly sok gyerek vágyik zongorázni. A szülők gyakran a saját teljesületlen vágyaikat vetítik bele a gyerekekbe.

Búcsút mondani a tökéletesség rögeszméjének – azt is jelenti ez, hogy a szülők ne küldjék gyerekeiket fogszabályozásra?

Jó kérdés! (nevet) Az én gyerekeim fogazatán is ott vannak ezek a lemezkek. A fogszabályozás hihetetlenül kifejlődött, de az orvosok gyakran mindenekelőtt félelmet keltenek a szülőkhöz, és horrorisztikus jövőt vázolnak föl. Ha a fogak valóban ferdén állnak, akkor magától értődően cselekedni kell. De nincs szükség sok mindenre.

Ma akkor is sok terápiás lehetőség van, ha a gyerekek feltűnően viselkednek.

Semmi esetre sem szabad elszietve valamilyen terápiát megkezdeni! Társadalmunkban a deficitirányultság uralkodik. Mihelyt a gyerek kívül esik az igen szűken meghatározott normalitás keretein, máris terápiáért kiáltanak.

Ehelyett mit tegyenek a szülők?

Várjanak, és jól figyeljenek oda. Éppen a három-négyévesek között gyakori a fejlődés késése, vagy éppenséggel a kiugrás. Esztelenség, hogy manapság tíz gyerekből hatnak terápiára van szüksége. Eltúlozzuk a gyerekek „hiányosságait”.

Kevésbé ellenőrizni, bízni a gyerekekben és a fejlődésében, ez nehéz dolog. Ön személy szerint milyen tapasztalatokat szerzett erre nézve? Hiszen Ön anya is.

Volt olyan időszak, amikor a lányunknak szélsőséges alvászavarai voltak. Éjszakánként három-négy órát feküdt ébren. Ez rendkívüli módon megterhelte minket. Elmentünk hát a férjemmel Marie Meierhoferhez, a Marie Meierhofer Gyermekintézet alapítójához. Zü-

richbe. Meierhofer egyszerűen játszatta a lányunkat. Utólag azt mondta nekem, hogy túl magas igényeket támasztok a lányommal szemben. Ez az ötlet nem jutott volna eszembe. Egyszerűen meg akartunk szabadulni az alvászavaroktól. Aztán kitaláltunk egy rendszert arra nézve, hogyan viszonyuljunk az alvászavarhoz. Ezen az úton megtanultam, hogy saját magammal kell kezdenem. Bennem is megvolt a hajlam, hogy megóvjam a gyerekeimet. Minden anyának, minden apának az a vágya, hogy megvédje a gyerekét – ez természetes. De szabad teret kell adni a gyerekeknek. Az egészséges felnőtté válás szempontjából ez központi jelentőségű.

Mire van még szükségük a szülőknek, hogy higgadtan tudjanak nevelni?

Szem előtt kellene tartaniuk, hogy a gyerekek igen robusztusak! Természetesen szükségük van szeretetre, támogatásra, jó környezetre. De ők képesek egyet s mást kibírni. A robusztus gyerek elképzelését sajnos felváltotta a sérülékeny gyerek elképzelése. Mégis inkább a gyerek erőibe vetett bizalmunkat kellene erősíteni. A gyerekek sok mindent tudnak tanulni a családásokból és a vereségekből.

Mit tanácsol Ön a stresszes szülőknek?

Szeretném bátorítani őket: Bizatok! A gyerekek a legkülönbözőbb helyzetekben képesek fejlődni. Az unalom is központi jelentőségű a fejlődés szempontjából. Emlékszem, anyaként milyen nehéz volt ezt kibírnom. Mert az unalom nem illik bele korunkba.

Martina Läubli

Margrit Stamm 2013-ig a neveléstudomány professzora volt a svájci Fribourg egyetemén. Jelenleg a „Swiss Education” igazgatója Bernben. Házasság, két felnőtt gyereke van.

Forrás: Publik-Forum, 2017/2

Örzi néni fülese

Interjú Czakó Gáborral

(részlet)

A Duna Televízió 2012. szeptember 23-án sugározta, Klubszoba című műsorában Ön egy történetet mondott el Örzi néniről, akit a férje rendszeres pofonokkal „nevelt meg”. Ennek nyomán az Interneten ismeretlenek petíciót indítottak ezzel a

címmel: Vonják vissza a Kossuth-díjat Czakó Gáborral! Elmondandó pontosan, hogy mit szeretett volna bemutatni Örzi néni példájával?

Egy emberi arcot, amely most kezd elhatalmasodni. Természetesen mindig létezett a társai fölött hatal-

maskodó, másokat gyöttrő, mindkét nembeli zsarnok, aki tudta, hogy fájdalmat okozni, a másik életét pokollá tenni ütleget vagy a szó szoros értelmében vett erőszak nélkül is lehet. Ötven éve, amikor Örzi néni vitézkedett, még létezett Dávid

bácsi, aki meg-megfékezte a maga és a környék közveszélyes despotáját.

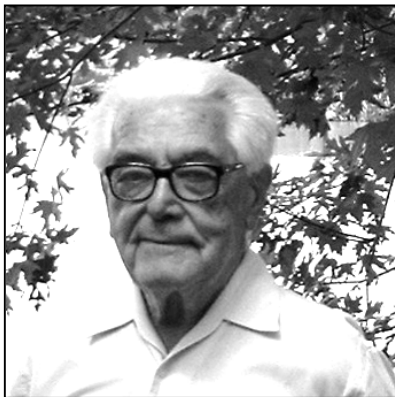
Konrad Lorenz írja *A civilizált emberiség nyolc halálos bűne* című könyvében: „...rangsor nélküli csoportban a gyermek teljességgel természetellenes helyzetben találja magát. Nem tudja elnyomni saját, ösztöneiben lévő, magasabb rangra való törekvését, és ellenállás nélküli szülei felett zsarnokoskodva a csoportvezető szerepébe kényszerül, ahol egyáltalán nem is érzi jól magát. Erősebb főnök nélkül védtelennek érzi magát az ellenséges világ-

ban... Ha érhető izgalommal, szüleit provokálva »pofonért koldul«, ahogyan a bajorok és osztrákok találóan mondják, manapság nem kapja meg az ösztönösen elvárt és tudat alatt remélt ellenagressziót, hanem a nyugodtabb, látszólag az értelmére hatni akaró frázisok gumifalába ütközik. Egy szolgálai gyáva emberrel azonban senki sem hajlandó azonosulni, sem viselkedési normáit, még kevésbé az általa tiszteletben tartott kulturális értékeket magáévá tenni. Csak akkor vagyunk képesek valakinek a kulturális tradícióit magunkévá tenni, ha az illetőt

lelkünk mélyéből szeretjük, és *fel is nézünk rá*. A ma felnövő fiatal generáció megdöbbentően nagy többségének életéből szemmel láthatóan hiányzik egy ilyen »apafigura«. E nevelatlenség következményei mindenütt láthatók, ahol gyermekek köpdösik, rugdossák szüleiket, tanítóikat.

Forrás:

<http://www.irodalmijelen.hu/node/14746>

A BOKOR Közösség alapítója, Bulányi György, Gyurka bácsi 2019. január 9-én lenne 100 éves. Ez alkalmából közöljük Hitvallását, és jelezzük, hogy 2019. január 5-én közösségünk emléknapot tart. A programot a Piarista Kápolnában rendezzük 10 és 17 óra között. (Budapest, V. ker., Piarista köz 1.) A tervezett programról tájékozódni lehet a BOKOR Közösség honlapján (www.bokorportal.hu). Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

FATIMAI HISZEKEGY..

Hiszek az egy Istenben. Hiszem, hogy nem volt soha kezdete, és nem lesz soha vége. Hiszem, hogy időtlenül létezik. Hiszem, hogy láthatatlanul és tapasztalhatatlanul létezik, és hogy nem olyan, mint a látható és tapasztalható világ. Hiszem, hogy nincsen létrehozó oka, mert időtlenül és anyagtalannul, önmagától létezik; Ő az önmagában való Élet. És Tőle van minden, ami van, élettelen és élő, és minden Tőle kapta a létezését. Ő a teremtő oka mindennek, ami van.

Hiszem, hogy az Isten – szeretet. Hiszem, hogy az Ő senkitől sem kapott, időtlenül birtokolt élete – a szeretet élete. Hiszem, hogy az Ő élete a szeretet közösségi, családi élete. Hiszem, hogy az Isten időtlenül odaadja teljes önmagát. Hiszem, hogy aki odaadja önmagát, az az Atya. Hiszem, hogy akinek odaadja önmagát, az a Fiú. Hiszem, hogy az, akit az Atya odaad a Fiúnak, az a Lélek. Hiszem, hogy a mindent odaadás nem áll meg a Fiúnál. Hiszem, hogy az Atyától a Lelken keresztül ez a Lélekkel megajándékozott Fiú visszaadja teljes önmagát az Atyának. Hiszem, hogy a Fiúév lett Lélek eközben visszaáramlik az Atyához. Hiszem, hogy ebben az időtlen és szünetet nem ismerő

áramlásban áll fenn az Isten szentháromságos élete. Hiszem, hogy ebben a szeretetkörforgásban kielégül az Isten adásigénye és kapasigénye is.

Hiszem, hogy az Istennek ennek következtében nem hiányzik semmi. Hiszem, hogy így birtokolja az oszthatatlan lételjességet, az isteni mindent. Hiszem, hogy ebben a mindent adó közösségben az Isten mértéket nem ismerően boldog. Hiszem, hogy nem hajthatja semmi kényszer. Hiszem, hogy tökéletesen szabadon adja oda magát teljesen és mindenestől. Hiszem, hogy ennek semmi más oka nincsen, csak Ő, tehát csak az, hogy Ő ilyen. Csak az, hogy Ő maga a Szeretet. Hiszem, hogy nincs emberi szó, amely teljesebben tudná kifejezni, hogy mi Ő: a szeretet az Isten, és az Isten – Szeretet.

Hiszem, hogy szeretetből hívta létre a nemlétből az embert, az emberiséget. Semmi másért nem teremtett meg bennünket, csak azért, hogy részesítsen bennünket a maga szeretetéletében, annak boldogságában. Mégpedig azon a minden emberi elképzelést meghaladó fokon, amely mértékben a teremtmény számára az egyáltalán lehetséges. Isten nekünk is mindent kíván adni,

s a teremtmény annyit kaphat meg az Istentől, amennyinek a felvevésére a teremtményi lét egyáltalán képes.

Hiszem, hogy a maga képére és hasonlatosságára teremtett meg minket. Szabadoknak teremtett meg bennünket azzal a lehetőséggel, hogy választhatjuk és elutasíthatjuk Őt; választhatjuk a szeretetet, és elutasíthatjuk a szeretetet. Hiszem, hogy csak azért teremtett meg bennünket a bűn választásának lehetőségével, mert különben nem tudnánk választani Őt, a szeretetet; hiszen szabadság nélkül nincsen szeretet. Hiszem, hogy belénk lehelte a maga Lelkét, s ez a Lélek a lelkiismeretünkön keresztül meg nem szűnően szólít, hív bennünket a szeretetre, amíg csak el nem hallgatjuk szavát.

Hiszem, hogy a földi lét minden szenvedése, a betegség, az inség, a természet és az emberek felől jövő megpróbáltatások – mind csak arra vannak, hogy akármilyen nehéz sorsunkban is bizonyosságot tegyünk arról, hogy csak a szeretet életútját választjuk. Hiszem, hogy állhatatoságunkat Isten gazdagon jutalmazza.

Hiszem, hogy az Atya elküldötte hozzánk a Fiút. Hiszem, hogy a Fiú testet öltött és közöttünk élt. Hi-